

מוחאת כפיים

פעם בשבועיים עם ה. מורגנטון והפעם: האמון

09

ביז היוזרת

הרגשתי שאני נוטפת מים כמו הנהג ההוא שמסיע את מזגן האוטובוס ללא מזגן

מקרה, זהו. אין לי מקרה. המנורה שלו שרופה. תאמיני לי, לא עשיתי את זה בכוונה. גם לי זה קשה... אני ממש מבקשת ממך שתסדרתי ככה ותפעילי את התוכנית".

ניסיתי לעזור לה להשיג מקרה חלופי, אבל בינתיים חלף הזמן, ועמו הסבלנות שלה ושל הבנות הממתנות. "נו, חיה, תתחילי כבר. יש לך מכונית אמיתית, תעשי אותה. מה שלא רואים - תסבירי לבנות ותספרי להן. תסדרתי עם מה שיש. גם לי לפעמים נשרפות בבית נורות ואני ממשכיח לתפקד..."

הבנות נעו וזזו על הכסאות. רציתי מאוד לעזור לה, וגם לעצמי, אבל באמת לא היתה לי דרך. ואז ניגשה המארגנת למיקרופון ופנתה אל הבנות: בנות, אם נהג מסיע אוטובוס ביום חם והמזגן לא עובד, הנהג יכול לעזוב את האוטובוס ולומר: מצטער, בלי מזגן אני לא נוסע? לא! כי הוא הנהג, הוא חייב. אם אין למפעילה מקרה, כי אולי נשרפה הנורה, היא יכולה לומר - אני לא מפעילה? לא, כי היא המפעילה והיא צריכה להפעיל. נכון, בנות? וכל הקהל הריע לה במקלה: נכון!

עמדתי שם במבוכה ובחוסר אונים. הרגשתי שאני נוטפת מים כמו הנהג ההוא שמסיע את האוטובוס ללא מזגן. אחת המורות הצילה בסוף את המצב ודאגה למקרה חלופי, הבנות שיתפו פעולה ובסיעתא דשמיא התוכנית גם הצליחה. שתיים עשרה שנה חלפו, אבל מסתבר שלחוויות הבראשית יש עוצמה מיוחדת וכשמדתי בשבוע שעבר בכניסה לאותו תיכון, צפו בי בעוצמה הרגשות המביכים מאז, והתפללתי בליבי לה' שאוכל להתחיל את התוכנית עם מקרה והגברה והפעם בלי תקלות. נכנסתי פנימה עם פרפור קל, אבל מיד עם הצעד הראשון מצמצתי מולי בהפתעה. אולם מאורגן, ציוד הגברה איכותי ותקין, מסך גדול תלוי ומוכן וכן, זו אותה מארגנת, היא זכורה לי מלפני 12 שנים. בסוף התוכנית, כשהיא ניגשה להודות לי, החזרתי לה במחמאה על הארגון וההתייעלות והזכרתי לה את המפגש הקודם שלי איתה (ואת ההסברים הנלבבים על הנהג והמקרה...) "טוב", היא הסבירה בנימה מחויכת וסלחנית. "הייתי אז בתחילת הדרך, את מבינה שעברו עלי מאז 12 שנות ניסיון ולימוד מהשטח..."

תני לי יצי

כשהתחלנו את לימודי הכירולוגיה, הייתי אני המפקקת הגדולה בכל המדע הזה. הסברתי לחני בכל תוקף שזוהי סתם שרלטנות ואני לא מאמינה שאפשר לראות תכונות של אדם דרך כפות הידיים. חני היתה זו שגררה אותי לכירולוגיה הקשישה (שכבר נפטרה מאז) שלימדה אותנו באופן פרטי.

בכל פעם בדרך חזרה, אחרי שנפרדנו מכמה מאות שקלים, כמו בריטואל קבוע הייתי משכנעת את חני שזו הפעם האחרונה בלי נדר שאני מגיעה לשם. אתן צריכות להבין שהיא לא לימדה אותנו שם את מה שאנחנו נותנות כאן, בטעימות קטנות וקליטות... הלימודים היו לימודי בסיס, עיוניים ויסודיים. במשך שעורים ארוכים היא דיברה איתנו רק על מבנה כף יד, מיפתה אותה בחלוקה מדוקדקת לסנטימטרים, הכבירה במושגים לועזיים ארוכים על סוגי אצבעות לפרטי פרטים. החומר היה מורכב, תאורטי, וקשה מאד לקליטה ואני חזרתי מכל שיעור כזה עייפה ומפקקת.

אני כבר קלטתי את הרעיון, הייתי אומרת לחני בדרך חזרה, הכל שטויות... ובכל שבוע מחדש חני נאלצה לגרור אותי לשם, לשמוע את השיעור בטון המאד מקצועי אבל מאד מונוטוני ומשמעם של הכירולוגיה הקשישה. הכירולוגיה דווקא קלטה את הספקנות שלי ואמרה באיטיות שנראה לה שחני יותר רצינית בלמידה ואני מזלזלת מעט (מה שאכן היה נכון). כך חלפו להם חודשים של למידה מאסיבית (מצד חני) וגרירת רגליים (מצדי...).

אחרי מספר חודשים הודיעה לנו הכירולוגית, שהיא לא מקבלת אותנו יותר לשיעורי למידה לפני שנעשה פרקטיקה, כלומר נאבחן בעצמנו כפות ידיים כשיעורי בית ותרגול. הייתי בבעיה אמיתית. ניסיתי להציף קצת על כפות הידיים של ילדי, אבל ידיים של ילדים הן פחות מתאימות ללמידה ולהתנסות, כי הכל שם רך יותר והרבה

פחות מוחלט. חיפשתי כפות ידיים מבוגרות, אבל אחיות, שכנות, חברות לעבודה - לא באו בחשבון. התביישתי לספר להן שאני לומדת כירולוגיה, דבר שלא האמנתי בו.

העדפתי לפנות לנשים אלמוניות. בתור לרופא הילדים, אחר הצהריים על הספסל בגינה, בקו 402 בדרך לירושלים ועוד.

בכל פעם פתחתי בכמה מילות חימום, כמו: איזה מזג אוויר מתעתע, יום חם, יום קר, כל כך קשה לדעת בבוקר מה להלביש לילדים... וכשהתחממה האווירה הצעתי בידיות ליושבת לציד: את יכולה להראות לי את כף היד שלך? והתחלתי לאבחן. גיליתי שנשים מופתעות מהדיוק (אפילו אז בתחילת הדרך, תוך כדי למידה) ומהאמת שבאבחון.

לא אשכח אשה אחת שנסעה איתי לאשדוד, וכשבדקתי את כפות הידיים שלה, היא הופתעה מהאבחון ופנתה אלי בהלם: גברת, את צוענייה?

פתאום גיליתי את האמת שבכירולוגיה והפכתי להיות תלמידה מצטיינת.

אחרי שנתיים וחצי של למידה, הגעתי לפנימייה של בנות מבתים מורכבים ושבורים. אצל 80% מהן ראיתי קו משותף שלא הכרתי ולא ידעתי מה המשמעות שלו. בשיעור הכירולוגיה הבא ציירתי למורה שלנו את הקו שראיתי כדי שתאמר לי מה הוא אומר והיא הסבירה לי שמדובר בקו שמראה על שבירת אמון. יד כזו מספרת על קושי בנתינת אמון, על חוויות שליליות של נטישה או הפרת אמון. כאב לי שכל כך הרבה בנות חשות שאי אפשר לתת אמון באנשים ושאינן להן דמות שהן יכולות להשען עליה. מתפללת בשביל כולנו שנדע לתת אמון ושנוכל להיות האדם הטוב והמכיל שאחרים שואבים ממנו כח ואמון.

תני לי יצי

כאשר קו הלב (להזכיר, קו הלב הוא הקו הראשון שחותך את היד לרוחב) יורד באלכסון לכיוון קו הראש (הקו השני שחותך את היד לרוחב, מתחת קו הלב) ומתחבר אליו - זהו ביטוי לחוסר אמון.

נראה אותו בדרך כלל אצל כאלו שחוו חוויות כואבות בעבר והפסיקו לתת אמון בכך שאחרים רוצים בטובתם.

(כאשר תשתנה ההסתכלות, והם ייפגשו בדרך באנשים טובים - הקו השבור ייטשש עד שיעלם.)

ככל שהקו חזק ועמוק יותר, כך כאב הנטישה וחוסר האמון משמעותיים יותר. לפעמים אפשר לראות קו כזה כמו שתיארנו, אבל חלש ועמום יותר. קו כזה נוכל לפגוש אצל נערה שחברתה עזבה אותה וכאב הפרידה עדיין מכה בה, אצל כאלו שעברו כעת פרידה משמעותית כלשהי וכדומה.

קו לב שיוורד לתוך קו הראש

